

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VIII. Sextum argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

PROPOSITIO IV.

149

deprehendes. Quod miror Masiū virum doctūm non vidisse, aut vīsum non probas-
se, cum in libris Mosis idem factūm confessus sit. Simili modo intrusos in caput vice-
simū primum verbus duos repēteres, quos vetusta Ebraeorū exemplaria non agnoscunt; teſte R. Davide Kimchi. Infarta quoque videtur clausula, quā decimo quin-
to capite libri Josuæ, commate decimo quarto, & sequentibus quinque continetur,
nam quidquid illuc de Calebo, & extinctis ab eo tribus Enaci filiis, & de Dabira ab
Othoniele expugnata, & nuptum ei data Axa Calebī filia, & addicta doti Dabira
urbe, cum fundis irriguis, videntur post mortem Josuæ contigisse, ut colligitur ex
primo libri Judicūm capite. Agnovit id Theodoretus, & ut libros Josuæ & Judicūm
conciariet, propheticē illic prænuntiatam rem dixit, hic vero eventu comprobatam.
Quin & Adonisēdecum regem Hierosolymā, cuius infelix pralium, fuga, & suppli-
cium capite decimo libri Josuæ describuntur, eundem esse censuit ac Adonibere-
cum, Bezeçā regem, cuius item primo libri Judicūm capite adversa pugna, fu-
ga, & interitus narrantur: atque illic rem itidem prædictām, hic fuisse comple-
tam. Quod non ita est: nam illi Adonisēdecō, huic Adonibezecō nomen fuit: ille
Hierosolymā rex fuit, hic Bezeçā, cuius situm describunt Eusebius & Hierony-
mus in Libro De locis Ebraicis: ille Gabone vietus est, hic Bezeçā: ille ferro
confossus, de stipite suspensus, Maceda sepultus est, hic truncatis manibus & pedi-
bus, Hierosolymam adductus, ibi demum occubuit. Tam parum autem sibi conflat
hoc loco Theodoretus, ut quamvis in Josuā libro res fuisse prædictas notaverit, quā
in priore libri Judicūm capite gesta narrantur, tamen prius illud caput ἀναγεγρι-
στη̄ esse pronuntiat rerum sub Josuā actarum. Sed revertantur ad Calebum, Othonie-
lem, & Axam, de quibus quidquid narratur hoc loco Libri Judicūm, putat Grotius
esse ἀνάδοση̄ ad ea quā vivo Josuā gesta fuerant: sed prorsus repugnat orationis se-
ries hoc capite. Nam primum ait: Post mortem Josuā consuluerunt filii Israēl Domīnam, Judic. 1. 1. 2.
dicentes: Quis ascendet ante nos contra Chananeum, & erit dux belli? dixitque Dominus,
Judas ascendet. Et mox: Ascendit Iudas, & tradidit Dominus Chananeum ac Phere-
zeum in manus eorum. Tum deinde: Et postea descendentes pugnaverunt contra Chananeum Jud. 1. 4.
Jud. 1. 9. 10.
qui habitabat in montanis, & ad meridiem, & in campestribus. Pergensque Iudas contra
Chananeum qui habitabat in Hebron, percussit Sefai, & Abiman, & Tholmai: atque inde
profectus abiit ad habitatores Dabir. Et continuo: Dixitque Caleb: Qui percesserit Carjath-
Sepher, & vastaverit eam, dabo ei Axam filiam meam uxorem. Vides hanc ita connexa &
colligata, tum verbis, tum rebus ipsis, ut ab ipso initio continua serie manifesto
profecta sint. Atqui initium illud est: Post mortem Josuā: unde efficitur post Josuā
mortem evenisse, quā his subnexa sunt. At hanc eadem, quā de Calebo, Othonie-
le, & Axa in decimo quinto capite libri Josuæ referuntur, plane illuc videntur intru-
ſa: nam cum tribus Judæis fortē describat ἀναγεγριστη̄, postquam ad Calebī por-
tionem ventum est, adjiciendum putavit Esdras ad pleniorē rei expositionē, quā
in libro Judicūm de trium Enaci filiorū interitu, de Othoniele & Axa habebantur.
Atque ea sunt hujusmodi, ut inde secula, integrum & coharentem orationis con-
textum relinquant. Porro quā illic describitur fors Iudas, ut & aliae fortes, non statim
ut singulis tribus assignatae sunt à Josuā, in earum ditionem continuo cesserunt:
nondum enim edomita fuerat penitus & subacta Chanaanitis regio; sed potius ex hac
divisione intelligebat unaquaque tribus, quā sibi deinceps regio armis adorienda es-
set & expugnanda. Quod tamen pro virili non egerunt, dum paratam illis victoriam
præstabat Deus. Quamobrem remollecentibus quiete & luxu animis, nec deinde
hostes exscindere potuerunt, cum maxime vellent, id permittente Deo, ut in eis Jos. 3. 1.
erudit̄ Israēl. Ab ea opinione non recessunt Ebraei Doctores. Videtur autem libri
Judicūm Scriptor horum bellorum privatim à singulis gestorum summarium in prius
caput conjectisse; quamquam & in sequentibus plurima habentur generis ejusdem. Li-
quet etiam ex iis quā ad calcem capitis decimi sexti in Septuaginta Sēnum interpre-
tatione leguntur, nec in Ebraico exemplari uspiam extant, adventitia quādam &
extranea in Libro hoc reperiiri.

VII. Quod famē sua celebritatem jaēat Josuē sexto capite, & accuratam Mo- Quintum ar-
faicis legibus obtemperationēm aliis locis predicat, indignum ipsius modestia cenſet gumentum.
Philosophus Theologo. Politicus; proindeque alteri adscribendum hunc Librum arbitri- Jos. 6. 27.
tratur. Idem jam supra objectum adversus libros Mosis argumentum refellimus; ex Jos. 8. 3f. & 11.
quo pari jure concludi potest Pauli Epistolas aliquor, Pauli non esse, quod in iis
pietatem suam & benefacta, ac eximias dotes Paulus commemoret; & Cæfaris Com-
mentarios, Cæfaris non esse, quod in iis Cæfaris virtutes & præclara facinora cele-
brentur.

VIII. Quod postremo capite obitus Josuæ, & res post ejus obitum gesta nar- Sextum ar-
T ij

*gumentum.
Syt. Perad.
libr. 4, cap. 1.*

*Septimum ar-
gumentum.
Jol. 16, 10.
Jud. 1, 29.*

*Octavum ar-
gumentum.*

*Nonum ar-
gumentum.
Jof. 24, 25, 26.*

*Hercules
idem ac Jofus.*

*Voss. De idol.
libr. 1, cap. 26.*

rentur, hinc effici putat Philosophus Theologo-Politicus alterius esse quam Jofua: quod ex Grotio & Praedamitico patrone sumvit. Cui ratione parem adhibebimus responsum, quam simili adversus Mosis libros argumento adhibuimus; nempe hac vel à Samuele, vel ab Esdra illuc fuisse adtexta.

IX. Objicit præterea versum postremum decimi sexti capituli, in quo legitur Chananeos Gazeritanos ab Ephraimitis neutiquam fuisse deletos, sed vediages factos: quaenam reperiunt itidem in primo libri Judicum capite, Librum illum recentiorem esse Jofua concludit. Fivola ac futilis argumentatio: nam res qua fiunt, ei necessario illigantur tempori, quo fiunt. At quæ factæ non sunt, nulli certo adnectuntur tempori, nec ulla ætas est, qua factas non esse jure dici non possit. Ut si quis dicat in Vita Tiberii à Romanis deletam non fuisse Germanorum gentem, hoc ipsum in Vita Vespasiani dicere poterit. At si Gallos dicat à Cæsare domitos, res hac illigabitur decennio illi quo gesta est, neque ultiro, citroque vagabitur. Itaque cum ait Jofue Gazeritanos ab Ephraimitis non fuisse excisos, idem dicere licet de sequenti avo, quo nec excisi sunt.

X. Infissale vero est octavum argumentum, proptereaque invalidum ac leve; nam quod nulla fiat Jofua mentio in historia coniunctionis decem tribuum aduersus Gaditas, Rubenitas, & Manassæorum partem, qua vicesimo secundo Jofua capite facta narratur propter Aram illam ingentem in ripa Jordanis erexitam, hinc concludit Adversarius Theologo-Politicus defuncto jam Jofua hæc evenisse. Quid si tunc æger erat Jofue: quid si alius negotiis distractus? Sed cur ad eas præscriptions configimus, cum in hoc ipso capite tutissima nobis pateat defensio: narrat quippe sacer Scriptor Rubenitas, Gaditas, & dimidiam Manassæorum partem, post dominatam Chanaanitatem in proprias sedes à Jofua dimisso, cum ad tumulos Jordanis pervenissent, antequam disjungeretur, immanem illam Aram molitus esse, qua reliquos Israëlitæ concitatavit. Vides connexionem rerum & temporum: à Jofua dimittuntur Rubenitæ cum sociis, iter faciunt versus fines suos, veniunt ad Jordanem, Aram extruunt, tumultuantur Ebraei reliqui, legatos mittunt, excusationem accipiunt: hæc intra paucos dies & vivo Jofua evenisse planissimum est.

XI. Capite postremo Jofue, hæc leguntur: *Percussit ergo Jofue in die illo fædus, & propositum populo præcepta aique judicia in Sichem. Scriptis quoque omnia verba hac in Vo- lamine Legis Domini.* Ex his verbis recte collegimus Librum hunc Jofuam auctorem habere. Sed mirare ingeniorum dissensionem: contrarium inde effici putat Scriptor Theologo-Politicus: nam pæcum illud, inquit, à Jofua & populo cum Deo initum, descriptum est in volumine Legis Domini, quod alterum pæcum populi cum Deo continebat. Atqui nullus extat liber, in quo utrumque pæcum exter, perisse ergo librum hunc dicendum est. Verum à Disputatore nostro quæstum velim, an non vi- cefimo nono, aliisque Deuteronomi capitibus alterum habeatur pæcum; an non item vicesimo quarto Jofuae capite postremum descriptum extet. Supereft igitur liber, in quo habetur utrumque pæcum, Pentateuchus nempe iis auctus, qua Jofue adjecit, Libro nempe hoc, qui Jofua nomen præfert.

XII. Hæc habui de libro Jofue que dicerem: nunc agamus de ipso Jofua, qui quoniam Mosis minister fuit, & rerum gestarum participes ac socius, hinc effectum est, ut falsis eum nominibus, perinde ut Mosem ipsum dissimularit consequens ætas, & auctorum ejus didita primum inter Chananeos & Phœnices, inde in remotiores gentes fama, innumeris subinde figmentis æcta acreverit. Jofue ergo optime demonstraverimus vetustatem, si vetutissimarum fabularum integumentis involutum cum deprehenderimus. Constat inter eruditos Jofua impostata esse Hercules personam. Id uberrime demonstravit Gerardus Johannes Vossius in libris De idolatria. Argumenta ejus in pauca contraham. Hercules Indos bello appetiſſe dicitur, quod in Syria & Arabia bella gesserit Jofue: terra enim omnes ultra mare Mediterraneanum sit, Indiæ nomine olim à Græcis appellabantur. Hercules Diis aduersus Tiphœum, aliasque Gigantes prælantibus opem tulit: Jofue bella Dei geslit aduersus Chananeos, aliasque Terræ promisæ incolas, viros giganteæ proceritatis. Fuit unus ex illo Og rex Bafan, cuius lectus ferreus novem cubitos longus erat, latus quatuor: is est ipse Tiphœus, ut ostendunt nominum significations; nam hoc à τίφεω, illud à ογ, quorum utrumque sonat, nūſt, coxit. Nec obstat, quod superius observavimus, Typhonem Mosis esse simulacrum; saepè enim vel eamdem personam pluribus, vel vanas personas eidem accommodarunt, ut à me quoque adnotatum est. Hercules aduersus Gigantes ad ripam Rhodani pugnantem imbre lapideo à Jove adjutum ferunt: Deus quinque Régum contra Jofuem prælantium copias lapidibus grandinis opprescit. In Armis Tiphœus profligatus jacuit: in Aramatis, hoc est Syriacis campis